Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea Izvorul Tămăduirii

Îmi deschid intrarea și intru în cartea cuvântului Meu și Mă împart cu el, că milă-Mi este de cei ce nu Mă au, o, și nu știe omul care nu Mă are, nu știe ce nu are, dar Eu, Domnul, îl știu, că îl văd gol, și nu îmbrăcat îl văd, cu capul și cu pieptul gol îl văd, iar mâinile și picioarele lui sunt pe mâini vrăjmașe, și omului îi lipsește întregimea, pe care ar fi fost s-o aibă dacă M-ar avea pe Mine în mintea lui, în pieptul lui, pe deasupra trupului lui ca să-l acopăr de vremea cea primejdioasă pentru cei fără de veșmânt în fața ei, o, și Mă împart pe Mine Însumi și Mă dau ca să Mă ia cei săraci de Mine, că Mi-e milă de cei ce nu Mă au.

Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos Cel înviat, și-Mi deschid glasul ca să le dau salutul învierii la cei ce se strâng în jurul izvorului Meu de cuvânt în ziua aceasta de mângâiere și de tămăduire și le spun lor: Hristos a înviat! La sosire și la plecare le spun lor: Hristos a înviat!

Vă spun și vouă, celor ce-Mi deschideți ca să-Mi luați cuvântul și să hrănesc cu el, și vă spun, fiilor, Hristos a înviat!

Acest salut îl poartă pe buze și îl împart pe cale fără să vrea chiar și cei ce nu cred în ființa Mea dumnezeiască, de vreme ce ei nu cred că este Dumnezeu sau nu cred în El fiindcă numai în ei cred și atât. O, dar spune acest salut toată suflarea, fiilor, iar Eu Mă mângâi de la cele necuvântătoare mai mult decât de la om, mai mult, fiilor. Credința în Mine și în învierea Mea apoi, e ușor s-o aibă tot omul, că este o vorbă românească și spune ea despre câte ceva că e la mintea cocoșului cutare lucru sau știință, ca să fie înțeles sau crezut ceea ce este pus în cântar, și mulți oameni cred că această zicală e o nimica toată. O, nu e o nimica toată, ci e multă taină în ea, căci cocoșul cântă lui Dumnezeu și cântă oamenilor, cântă și vestește să se scoale toată suflarea înaintea Mea și să Mă laude din timp în timp pe timpul unei zile și al unei nopți. O, dar a vestit învierea Mea cocoșul, și a vestit el toate ceasurile Mele grele, căci credincios este el Celui ce l-a făcut pe el cu cuvântul, ca și pe toate câte sunt zidite de Dumnezeu pe pământ.

O, are minte cocoșul, au minte necuvântătoarele și au pentru Dumnezeu și pentru credință, și trebuie să se rușineze un om înaintea cocoșului care cântă și vestește că se face ziuă, că vin ceasurile rugăciunii, că se apropie seara sau miezul nopții, sau se apropie ceva bun sau rău, și veghează cocoșul și-și păzește casa și familia lui de găini și de pui și este pildă oamenilor cu viața lui, cu îndeletnicirile lui, și e la mintea cocoșului credința în Dumnezeu și pentru Dumnezeu mai mult decât este la mintea oamenilor care nu se așează la veghe nici când aud cucurigul cocoșului, o, și sunt de plâns oamenii care nu veghează, din firea lor veghe așa cum veghează cocoșul cel făcut de Dumnezeu ca să-i vestească pe oameni și toată făptura la veghe, că numai ce cântă cocoșul dimineața, și toate păsările se scoală pentru slujba lor de utrenie și umplu cerul și pământul de cântecele lor, de limba și de glasul lor pline de laude lui Dumnezeu aduse, ca niște făpturi care-și cunosc și-și recunosc pe Făcătorul lor și lucrul Lui cel dat lor să-l împlinească între pământ și cer zi de zi, mereu, mereu.

O, tot și toate poartă din loc în loc vestea învierii și zic pe limba lor fiecare: Hristos a înviat! Omul însă are și cuvânt rostit, ca și Dumnezeu are și omul, dar el nu-și cunoaște menirea limbii lui așa cum știu toate celelalte făpturi necuvântătoare, care au măsură de la Dumnezeu împărțită cum să-și laude Stăpânul și Binefăcătorul lor, și toate își fac cruce când se culcă și când se scoală, își fac pe pământ sau pe văzduh cu mișcările lor tainice, lăudându-L și închinându-I-se Domnului. Iar tu, omule, tu, rege așezat de Dumnezeu peste făpturi, și ele te recunosc așa, o, tu cât Îl cunoști, cât Îl slujești, cât Îl cinstești, cât Îl lauzi pe Făcătorul tău, pe Domnul Dumnezeul tău, o, cât, omule uituc de Dumnezeu?

O, milă-Mi este de cei ce nu Mă au. Nu știe omul care nu Mă are, nu știe să Mă aibă, dar când Îmi vede lipsa în vreme de durere și de necaz dă să Mă caute și Mă așteaptă să-l scot din dureri, și stă în firea fiecărui om să aștepte salvarea în vremi de căderi în dureri, și aceasta înseamnă părticica prin naștere împărțită fiecărui om a nădejdii venite de sus ca să-l întărească pe el în fața durerii și să aibă nădejde. O, câți oameni necredincioși și încăpățânați, care se luptau împotriva lui Dumnezeu, câți din ei strigau la capătul luptei lor numele lui Dumnezeu și biruirea asupra lor în luptă?

O, omule, îți lipsește mângâierea și puterea cea prin ea în vremi de dureri. Nu că nu poți avea mângâierea, ci pentru că nu-ți trebuie, de vreme ce tu poți altfel, poți prin ceea ce faci pe pământ după mintea ta și după pornirile ei. O, apleacă-te să-ți vindeci mintea și să primești în ea simțul datoriei pe care o ai înaintea lui Dumnezeu Făcătorul a toate văzute și nevăzute zidite de El, că e la mintea cocoșului credința și datoria înaintea Domnului, dar cu mintea ta nu e tot așa. Cocoșul se culcă și se scoală și cântă și lucrează lucrarea sa dată de Dumnezeu prin împărțire când Domnul a împărțit darurile, și toate la timpul lor lucrate, dar tu te scoli pentru Dumnezeu sau te culci pentru El sau lucrezi ceea ce El ți-a împărțit să împlinești? O, cocoșul gândește, omule, dar tu nici atât nu faci și nu vrei, că te-ai luat din mâna lui Dumnezeu și te-ai vândut pe bani. Auzi? Pe bani te-ai vândut și te vinzi, și numai bani cauți tot timpul, bani și păcat pe bani sau fără bani. Numai voia lui Dumnezeu nu cauți s-o faci, că mintea ta nu poate, nu are în ea, nu trage spre Domnul, și nu știe dacă nu are, căci omul a omorât în el ceea ce a pus Dumnezeu.

O, acest cuvânt este izvorul tămăduirii tale, omule pribeag de Dumnezeu. Eu, Domnul Dumnezeul tău, am suferit de la tine și pentru tine, și adu-ți aminte aceasta și strigă cu tot sufletul tău: Hristos a înviat! Spune-ți ție și spune în jurul tău această vestire tămăduitoare și nu mai sta în moarte și în necunoștință ca unul care și-a pierdut cunoștința când a căzut de pe picioare.

O, fiilor primitori de Dumnezeu, e bolnav, tot omul e bolnav, măi fiilor, și aceasta pentru că nu Mă are, nu-L are drag pe Dumnezeu omul. Dragostea cu care se îndeletnicește omul este o boală a sa, nu altceva este ea, și este omul bolnav de dragostea care strică viața lui.

O, nu vezi, omule, cum te cade dragostea ta și cum te păcălește ceea ce tu iubești și ai drag și cum îți murdărește fața? O, tu o numești dragoste, iar Eu o numesc boală a minții și a inimii, desfrânare și pacoste grea peste oameni, dezmăț și viață irosită pe degeaba în plăceri, ca fiii desfrânării.

O, mamă Fecioară, ești cu sărbătoarea ta în calendarul bisericii Mele, mamă, și ești numită izvor de tămăduire, mama Mea. Mă zbat să-l deștept pe om și cânt peste el ieșirea din moarte, trezirea la viață, cânt cum cântă cocoșul deșteptarea peste oameni, mamă.

O, te binecuvintez cu glasul cuvântului Meu în ziua ta de praznic de tămăduire, mama Mea. Sunt Domnul învierii, Fiul tău, Hristos Cel răstignit pe cruce și înviat dintre cei morți, și tu ești plină de bucurie pentru jertfa Mea, care te-a durut adânc, și pentru învierea Mea, care te-a mângâiat pentru toți vecii, mamă. O, binecuvântat să fie glasul tău cel tămăduitor de necredință și de nestatornicie a omului, și grăiește tu peste pământ și peste om în ziua ta de izvor de tămăduire, mama Mea. Amin.

— O, Fiule înviat, Iisuse Păstor și Domn peste toată zidirea, o, Dumnezeule neiubit, măcar cei ce Te iubesc să Te mângâie, Doamne, cu iubirea din ei pentru Tine. Cine nu stă lângă Tine și cu Tine din iubire, o, acela nu stă, și pleacă, pleacă fiindcă îi lipsește iubirea, iubirea cea pentru Tine, Fiule Iisus.

O, fiilor ai Fiului meu, copii de la izvorul Său de cuvânt, voiesc de la voi să-L iubiți pe Hristos Fiul meu. Din iubire să stați lângă El și cu El, o, și să aveți grijă mare să nu se stingă ea, căci cum s-ar stinge, gata, v-ar trage de partea sa vrăjmașul. Dar nu așa, ci trebuie veghe mare, fiilor. Așadar, stați sub veghe și vegheați și voi odată cu veghea de peste voi. Ascultarea, nu uitați, e rodul iubirii, fiilor, și apoi fructul mântuirii.

O, dacă-ți cere cineva drag ție să-i faci ceva, să-i dai ceva, te duci și faci aprins de dragoste și de bucurie voia lui, dar dacă nu împlinești ce-ți cere Dumnezeu, e pentru că nu-L iubești, omule, și nu ești recunoscător pentru iubirea Lui. Iar dacă azi s-a grăit despre taina iubirii, o, cât de mult ar fi să fim primiți noi, cei din cer, cu această vindecare a omului, vindecarea iubirii care așteaptă de șapte mii de ani după om și în om!

O, mă aplec spre cei ce cred venirea Domnului cuvânt pe pământ și vin ei la izvor ca să ia. Îi îmbiu să pătrundă ei taina iubirii, și nu oricum se poate aceasta, de vreme ce omul știe el cum să iubească. O, iată, trebuie stâncă sub picioare, căci ca o furtună vin prilejurile de căderi din har și din credință și din veghe pentru viață sfântă, iar cei bântuiți dacă nu iubesc pe Domnul cu putere sunt ei în pace deplină în vreme de căderi și merg mai departe cu amețeala lor, pe care nu și-o simt a fi, și nu se mai pot opri, și s-a văzut că așa este, s-a văzut la cei pe care i-a biruit satana și au părăsit cuibul meu de aici, după ce ei au disprețuit pe Dumnezeu și pe frați pentru ei înșiși.

O, Fiule Iisus, trebuie tămăduire multă peste iubirea celor ce se știu creștini, și care vin spre izvorul Tău de taină ca să fie ai Tăi apoi, dar numai dacă împlinesc ei tot cuvântul Tău, numai atunci pot fi ei ai Tăi, iar altfel vin dureri peste ei, căci știu de la Tine și nu fac ei voia cea de sus, voia Ta, Doamne.

Și am stat eu lângă Tine cuvânt în ziua aceasta de tămăduire a iubirii celor ce dau să Te iubească, dar trebuie Tu să-i înveți pe ei iubirea, ca să aibă ei iubire ca a Ta, o, Fiule Doamne. Amin.

— O, mama Mea scumpă, înțelepciunea iubirii este cu cei ce Mă iubesc cu învățătură pentru iubirea lor de Dumnezeu. Dacă ei Mă iubesc nu Mă mai roagă să le dau, să le fac, așa cum se roagă mereu cei ce se roagă Mie să le împlinesc lor rugăciunile cerute la Mine. Eu le dau lor totul, numai să văd că Mă iubesc, și nu trebuie să-Mi mai ceară nimic, că Mă au pe Mine și le este de ajuns în vreme de bucurii sau de dureri.

O, iată, nu Mă iubește omul, și de aceea Îmi cere mereu, Îmi cere ca unuia care iubește și dăruiește fiindcă are iubire. Iubirea însă nu mai cere nimic celui iubit, și așa stau înaintea Mea cei ce Mă iubesc și-Mi slujesc tainei Mele între cer și pământ ca s-o împlinesc pe ea toată, mamă, și altă iubire sau grijă ei nu mai au.

V-am luat la pieptul învățăturii Mele și v-am învățat taina iubirii, că v-ați adunat la izvor ca să luați de la Dumnezeu, fiilor. Vă dau vouă salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Să aibă putere acest adevăr, pe piatra căruia stă biserica Mea și credința celor ce se nasc apoi din Dumnezeu.

Hristos a înviat! Așa ne vom întâlni peste zece zile aici cu voi și cu mulți, care vin odată cu Noi, cei din cer cu mare alai. Cu priveliște cerească vom veni și Ne vom îmbrățișa ca să fim împreună în duminica a treia după Sfintele Paști, când vom serba praznic de înviere alături de mironosițele și de ucenicii învierii Mele. Le urez de sus călătorie cu cale de îngeri și mângâiere pe cale, iar Eu, Domnul, îi aștept aici plin de dor să petrec cu ei, cu cei ce Mă caută, cu cei ce-Mi țin urma.

O, pace vouă, celor adunați la izvor în zi de tămăduire! Hristos a înviat! Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

08/21-04-2017